

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 644/2017-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti KAMWOOD, s. r. o., Skladištná 4676, Lučenec, zastúpenej Advokátskou kanceláriou UHAĽ s. r. o., Štefana Moyzesa 9877/43, Zvolen, za ktorú koná advokát JUDr. Maroš Uhaľ, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 5, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 30/2015 z 24. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti KAMWOOD, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti KAMWOOD, s. r. o.,

Skladištná 4676, Lučenec (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 5, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii (ďalej len „zmluva o EÚ“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 30/2015 z 24. mája 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že rozsudkom sp. zn. 3 Sžf 30/2015 z 24. mája 2017 najvyšší súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 S 146/2014-115 z 29. októbra 2014, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky o preskúmanie rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“).

Krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/285606/2014/5003 z 20. júna 2014, ktorým ten podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 9601402/5/1345398/2014/Zák zo 4. apríla 2014, ktorým správca dane v zmysle § 68 ods. 5 a 6 daňového poriadku nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet v sume 38 202,73 € za zdaňovacie obdobie máj 2012, ale vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 42 972,25 € a tiež vyrubil žalobcovi ako platiteľovi dane vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty v sume 4769,52 € z dôvodu neoprávneného uplatnenia oslobodenia od dane pre porušenie § 43 ods. 1 a 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“) na tom skutkovom základe, že podľa dokladov predložených ku kontrole sťažovateľka v kontrolovanom zdaňovacom období deklarovala dodanie tovaru do iného členského štátu – Maďarska dvom daňovým subjektom. Žalobca dodanie tovaru deklaroval ako dodanie tovaru oslobodené od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu v zmysle § 43 zákona o dani z pridanej hodnoty. Maďarský odberateľ však

nepriznal nadobudnutie tovaru. Preverovaním maďarskej daňovej správy nebolo potvrdené nadobudnutie tovaru maďarským daňovníkom, maďarská spoločnosť podala daňové priznanie len za I. štvrťrok 2012, nebolo ale podané žiadne priznanie DPH za ostatné obdobia v roku 2012, čo znamená, že maďarský obchodník nadobudnutie tovaru nepriznal.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozhodnutím sp. zn. 3 Sžf 30/2015 z 24. mája 2017.

Sťažovateľka v sťažnosti ústavnému súdu tvrdí, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je v rozpore s jeho iným rozhodnutím v totožnej veci (sp. zn. 3 Sžf 115/2015 z 24. mája 2017), pričom *„otázku identifikácie odberateľa pre DPH v označenom rozhodnutí nepovažoval vôbec za dôvod na nepriznanie oslobodenia.“*

Sťažovateľka poukázala na judikatúru Európskeho súdneho dvora (ďalej len „ESD“), napríklad vo veci C-273/11 (rozsudok Mecsck-Gabona), podľa ktorej potrebné dôkazy pre oslobodenie musia byť výslovne uvedené vo vnútroštátnej úprave DPH; dodávateľ je v dôkaznej núdzi len vtedy, ak nespĺnil vopred známe vnútroštátnym zákonom požadované dôkazy. V tejto súvislosti tvrdí, že sa správcovi dane nepodarilo zadovážiť dôkazy pre potvrdenie ňou deklarovanych obchodov, ani na ich relevantné spochybnenie, preto by jej malo byť uznané oslobodenie od dane.

Rozhodnutie najvyššieho súdu podľa sťažovateľky neobsahuje žiadnu reakciu na jej námietky a skutkové či právne závery. Rovnako neobsahuje žiadnu odpoveď na judikatúru, na ktorú v konaní poukázala.

Vec rozhodoval nezákonne zložený senát súdu prvého stupňa a náprava pred odvolacím súdom nebola zabezpečená. Rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa považuje za nezákonné a nepreskúmateľné. Najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal so všetkými námietkami a argumentmi, ktoré uviedla v žalobe, a na žiadne z nich pri rozhodovaní neprihliadol. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné, vnútorne rozporné a kontraproduktívne.

Na základe toho bolo rozhodnutím najvyššieho súdu porušené právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Tým, že sťažovateľke neposkytol ochranu pred nezákonnými a právoplatnými

rozhodnutiami daňových orgánov, odňal jej možnosť na poskytnutie účinného právneho prostriedku nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

V ďalšom sťažovateľka uviedla: *«Vec rozhodoval nezákonne zložený senát súdu prvého stupňa a náprava pred odvolacím súdom nebola zabezpečená. Rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa považujeme za nezákonné a nepreskúmateľné. Najvyšší súd SR sa nedostatočne vysporiadal so všetkými námietkami a argumentmi, ktoré sme uviedli v podanej žalobe, pričom na žiadne z nich vôbec pri rozhodovaní neprihliadol. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je tak nedostatočné, pričom je vnútorne rozporné a kontraproduktívne. Na základe toho bolo rozhodnutím porušené právo našej spoločnosti na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 38 ods. 2 Listiny a článku 6 ods. 1 Dohovoru. Tým, že nám neposkytol ochranu pred nezákonnými a právoplatnými rozhodnutiami daňových orgánov, odňal nám možnosť na poskytnutie účinného právneho prostriedku nápravy podľa článku 13 Dohovoru.*

Ani jeden súd v konaní neaplikoval právo EU v oblasti DPH, ktorá je upravená smernicou Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty v znení neskorších smerníc a neaplikoval relevantnú judikatúru Súdneho dvora EU, ktorou sme argumentovali v priebehu celého daňového konania, v žalobe a odvolaní voči rozsudku krajského súdu. Tým si nesplnil záväzok vyplývajúci z článku 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a porušil tak zásadu tzv. úniovej lojality. Rovnako porušil svojim konaním zásadu ekvivalencie a efektivity, na ktoré sme v žalobe poukázali.

Súd pri rozhodovaní vo veci neposúdil konanie a rozhodnutie daňových orgánov z hľadiska princípu materiálneho právneho štátu, ktorý je zakotvený v článku 2 ods. 2 Ústavy SR. Ako strážca ústavnosti a zákonnosti, ktorý dohliada na konanie správnych orgánov, súd nezohľadnil tú skutočnosť, že nepriznaním nadmerného odpočtu na DPH, či oslobodenia od dane z pridanej hodnoty daňové orgány neprimerane zasiahli do nášho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru, ktorého obsahom je aj právo na legitímne očakávanie našej spoločnosti v tom smere, že sme splnili podmienky podľa hmotného práva. Tým daňové orgány zasiahli do nášho vlastníckeho práva v rozpore s čl. 20 ods. 5 Ústavy SR a neprimerane obmedzili slobodu podnikania našej spoločnosti podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR. V konečnom dôsledku malo ich konanie za následok neprimeraný zásah do právnej istoty našej spoločnosti. Okrem toho, ak

by sa súd náležite oboznámil s administratívnym spisom, zistil by, že daňová kontrola vo veci začala bez udania dôvodu, čo je v rozpore s princípom materiálneho právneho štátu.

Na základe vyššie uvedených skutočností možno ustáliť, že rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa, je v rozpore s Ústavou SR, Dohovorom o ľudských právach a slobodách. Listinou základných práv a slobôd, ako aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná. Napadnuté rozhodnutie je vydané aj v rozpore príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a daňovými predpismi, najmä s § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej aj „zákon o DPH“) a § 3 ods. 1 a § 44 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní...

Máme za preukázané, že rozhodnutím súdu boli porušené naše základné práva. Vo veci na súde prvého stupňa nerozhodoval zákonom ustanovený senát. Najvyšší súd sa dostal do rozporu s iným vlastným rozhodnutím a vo zvyšku jeho rozhodnutie neobsahuje prakticky žiadne dôvody. Na mnohé naše námietky súd prvého stupňa buď vôbec neprihliadol alebo na ne prihliadol len veľmi vágne, bez akýchkoľvek vyvracajúcich argumentov a dôvodov. Žiaden zo súdov sa nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré boli vo veci podstatné a svoje rozhodnutie založili na nedostatočných dôvodoch. Súd náležite neskúmal dôvody pre oslobodenie od DPH a najmä súd prvého stupňa popri tom dopĺňal nad rámec svojej kompetencie dôvody pre nepriznanie nášho nároku, ktoré nevyplývali ani z rozhodnutí daňových orgánov, ktoré sme napadli. Závery, ku ktorým pri rozhodnutí najvyšší súd dospel, sú nepreskúmateľné a kontraproduktívne. Jeho rozhodnutie je v rozpore s rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ. Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR. Pri rozhodovaní neaplikoval ústavne-konformný výklad a preto jeho rozhodnutie nie je zárukou spravodlivosti. Súd bez relevantného právneho dôvodu odmietol aplikovať priamy účinok smernice, čím nám odňal možnosť domáhať sa svojich práv, ktoré nám vyplývajú z únieho práva.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa KAMWOOD s.r.o..., a to právo na právnu istotu a naplnenie znakov materiálneho právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR právo na dodržiavanie medzinárodných zmlúv a záväzkov podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, právo

na dodržanie zásady legality zo strany štátnych orgánov podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR právo na dodržanie princípu materiálneho právneho štátu a zásady legality podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy SR, právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy SR, právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo sa vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na dodržanie zásady únijnej spolupráce podľa čl. 4 ods. 3 zmluvy o Európskej únii. rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 3Sžf/30/2015 zo dňa 24.5.2017 a jeho postupom porušené boli.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 3Sžf/30/2015 zo dňa 24.5.2017 sa zrušuje a vec sa Najvyššiemu súdu SR vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne trovy konania pred Ústavným súdom SR na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, slobodne podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, na zákonného sudcu a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, na zákonného sudcu a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práv sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a tiež bolo porušené jej „právo na dodržanie zásady únijnej spolupráce“ podľa čl. 4 ods. 3 zmluvy o EÚ napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Sťažovateľka namieta, že rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené aj čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a 13 ods. 1 ústavy, všetko na tom skutkovom základe, že nie je spokojná s postupom daňových orgánov, ktoré napriek tomu, že sťažovateľka „nepočítala“ s overovaním okolností jej obchodovania so zahraničným partnerom (pretože takýto postup nebol explicitne uvedený v právnych predpisoch upravujúcich daňové konanie a sťažovateľka postup daňového orgánu nemohla predvídať), šetrenie vykonali a na základe jeho zistení postupovali vo vyrubovacom konaní

tak, že sťažovateľke nepriznali nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty a vyrubili vlastnú daňovú povinnosť.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok.

Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto

rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

Podľa čl. 4 ods. 3 zmluvy o EÚ sa Únia a členské štáty vzájomne rešpektujú a vzájomne si pomáhajú pri vykonávaní úloh, ktoré vyplývajú zo zmlúv.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd predovšetkým poukazuje na ústavné vymedzenie postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike, z ktorého vyplýva, že preskúvanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, patrí v rozsahu ustanovenom zákonnými predpismi do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, I. ÚS 129/2015).

Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ vrátane najvyššieho súdu je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody právnickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, I. ÚS 129/2015).

Najvyšší súd ako súd odvolací v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu (Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky) č. 1100301/1/285606/2014/5003 z 20. júna 2014 rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti

rozsudku krajského súdu č. k. 23 S 146/2014-115 z 29. októbra 2014 tak, že tento rozsudok potvrdil.

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol:

«... podľa dokladov predložených ku kontrole daňový subjekt KAMWOOD, s.r.o. v kontrolovanom zdaňovacom období máj 2012 deklaroval dodanie tovaru do iného členského Štátu - Maďarska, dvom daňovým subjektom. Prvý daňový subjekt: [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ]. Žalobca dodanie tovaru deklaroval ako dodanie tovaru oslobodené od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu v zmysle § 43 zákona o dani z pridanej hodnoty. Maďarský odberateľ nepriznal nadobudnutie tovaru. Preverovaním maďarskej daňovej správy nebolo potvrdené nadobudnutie tovaru maďarským daňovníkom, maďarská spoločnosť podala daňové priznanie len za I. štvrtrok 2012, nebolo podané žiadne priznanie DPH za ostatné obdobia v roku 2012. Maďarský obchodník nadobudnutie nepriznal, je nekontaktný, na účte neboli vykonané žiadne finančné operácie. Podľa obchodného registra má spoločnosť uvedenú ako hlavnú podnikateľskú činnosť veľkoobchod s rôznym tovarom, maďarská daňová správa nemá žiadne informácie o podnikateľskej činnosti. Konateľka spoločnosti p. [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] nemá žiadny záznam v databáze maďarskej finančnej správy. Druhý daňový subjekt: [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ]. V odpovedi na medzinárodnú výmenu informácií bolo uvedené nasledovné: „Účtovníctvo spoločnosti bolo preverené a bolo zistené, že spoločnosť nevykonávala intrakomunitáme transakcie. Intrakomunitáme transakcie spoločnosť neuviedla vo svojom daňovom priznaní za preverované obdobie. Spoločnosť popiera ekonomické transakcie so spoločnosťou KAMWOOD, s.r.o. Doklady CMR a faktúry zaslané so žiadosťou neboli spoločnosťou [REDAKOVANÉ] potvrdené. Podpisy a pečiatka na dokladoch nesúhlasia s tými, ktoré spoločnosť používa. Konateľ spoločnosti p. [REDAKOVANÉ] neuzavrel zmluvu o predaji so spoločnosťou KAMWOOD, s.r.o. Konateľ popiera, že udelil splnomocnenie p. [REDAKOVANÉ], aby konal v mene spoločnosti pri nákupe dreva a pri hotovostnej platbe. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] v minulosti podala v tejto veci sťažnosť na políciu. Notár

dr. ██████████, ktorý potvrdil zmluvu a splnomocnenie popiera, že v tejto veci konal. Spoločnosť ██████████. nie je v kontakte so spoločnosťou ██████████ “ Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku stotožnil s podrobným odôvodnením žalovaného i správcu dane v napadnutých rozhodnutiach...

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok...

Podľa § 43 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, v znení účinnom v roku 2012, oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Najvyšší súd konštatuje, že v zmysle uvedeného ustanovenia sa oslobodenie od dane uplatňuje v dvojstrannom vzťahu predávajúceho a nadobúdateľa tovaru, ktorý je osobu identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Keďže ide o dvojstranný vzťah vyžaduje sa pre realizáciu oslobodenia od dane i nadobudnutie tovaru osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Musí ísť o konkrétnu identifikovanú osobu. V danom prípade, vzhľadom na zistenia Maďarskej daňovej správy absentovalo preukázanie intrakomunitámeho nadobudnutia tovaru osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Judikatúra najvyššieho súdu, rozsudky sp. zn. 3 Sžf 1/2011 a 3 Sžf 1/2010, ktoré upravujú presun dôkazného bremena sa netýkajú aplikácie ustanovenia § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. a netvoria prejudikáciu pre aplikáciu tohto ustanovenia v danom prípade.»

Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a konštatuje, že ho nemožno označiť za svojvoľné. Jeho odôvodnenie, ktoré mu sťažovateľka vyčíta, je aj napriek „stručnosti“ ústavne udržateľným spôsobom odôvodnené, preto nesignalizuje žiadnu možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označených práv.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zjavne vyplýva, akými právnymi úvahami sa spravoval pri rozhodovaní, a aj to, ako z právneho hľadiska posúdil kľúčové argumenty sťažovateľky. Jej tvrdenie, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je nedostatočne odôvodnený, preto neobstoí.

Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvého aj druhého stupňa), ktoré stručne a jasne objasní skutkový stav a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. spravodlivý súdny proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní pritom nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument, ktoré boli uplatnené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam na rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (napr. IV. ÚS 358/08, III. ÚS 152/2015).

Podľa ústavného súdu sa všeobecné súdy dostatočným spôsobom vysporiadali s najpodstatnejším argumentom sťažovateľky, podľa ktorej napriek tomu, že splnila všetky formálne podmienky pre priznanie nároku na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty, správca dane vyžadoval ako ďalšiu podmienku pre priznanie nároku na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty preukázanie dodania tovaru zahraničným odberateľom a v tomto smere vykonal aj príslušné šetrenie. Z ústavnoprávneho hľadiska napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemôže byť predmetom kritiky ústavného súdu, pretože pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky správne aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a v jeho odôvodnení sú uvedené dostatočné dôvody vo vzťahu k § 43 zákona o dani z pridanej hodnoty i ustanoveniam upravujúcim daňové konanie, ktoré ho viedli k záveru uvedenému vo výrokovej časti namietaného rozhodnutia.

Sťažovateľka napriek označeniu viacerých práv, ktoré jej mali byť napadnutým rozhodnutím porušené, neuviedla žiadne také tvrdenia, ktoré by presvedčivo takýto záver odôvodňovali.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť považuje za neodôvodnenú.

Za tejto situácie nezistil žiadne skutočnosti nasvedčujúce možnosti, že by rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 30/2015 z 24. mája 2017 mohlo dôjsť k porušeniu ostatných sťažovateľkou označených článkov ústavy, listiny, dohovoru, dodatkového dohovoru a zmluvy o EÚ.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, že sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2017